

což by mohla oznámit policii; nenapadlo ji však, že bude nahrávka zveřejněna v médiích.

Tvrzení, že celý její postup byl motivován snahou prokázat, že se členové Věcí veřejných nahrávají, poškozená velice úporně a bojovně prosazovala právě i v citovaném rozhovoru v Událostech, komentářích, kde na otázky moderátora, který se pokoušel ptát na obsah nahrávky, reagovala například výroky: „*Já se strašně omlouvám, ale my se tady vůbec nebavíme o té podstatě. My se tady nebavíme o tom, že evidentně členové Věcí veřejných si nahrávají svoje schůzky... To podle mě je mnohem důležitější informace. Tady se bavíme o praktikách, které používá vládní strana. Vládní strana, její představitelé chodí na svoje schůzky s nahrávacím zařízením. Proboha, kde to jsme! To je ta podstata, o které se musíme bavit... Smyslem celé této nahrávky z mojí strany bylo jenom opravdu dát argument, že takovéto praktiky nahrávání Věcí veřejné dělají. To, že tady opravdu jdete na schůzku se svými kolegy a někdo si vás nahrává, to je přece jasný důkaz, že něco není v pořádku.*“ K tomu soud může pouze uvést, že poškozená, která si sama prokazatelně v předchozí době tajně nahrávala schůzky s obžalovaným Vitem Bártou a s dalšími členy strany (nahrávka z restaurace Studna, nahrávka tzv. porady u lahvi těžkého vína, samotnou poškozenou přiznaná smazaná nahrávka rozhovoru s Vitem Bártou u něho doma) projevuje v tomto svém vyjádření naprosto mimořádnou dávku nehoráznosti. Především však, vzhledem k obsahu nahraného rozhovoru i stylu, jakým jej poškozená vedla (její projev obsahoval, jak již bylo řečeno, mimo jiné i řadu vulgarit, které by normálně uvažující člověk stěží pronášel, pakliže by předpokládal, že je nahráván) je toto vysvětlení zjevně zcela nevěrohodné.

Rovněž vysvětlení, jež poškozená učinila k obsahu nahrávky, totiž že rozšiřovala, a to nejen při tomto rozhovoru, ale i jindy, když si myslela, že může být nahrávána, teorie šířené Vitem Bártou, a to proto, aby vytvořila prostor ke svému následnému vydírání, čímž by byly prokázány praktiky obžalovaného Vítu Bárty, je absurdní. I člověku zcela mdlé myslí – a za někoho takového soud poškozenou nepovažuje – by muselo být jasné, že po získání takové či obdobné nahrávky by Vít Bárta ani nikdo jiný neměl jakýkoli důvod ani potřebu poškozenou čímkoli vydírat, neboť by mu k plné spokojenosti zcela stačilo to, co se skutečně stalo, totiž že nahrávka bude předána médiím a následně publikována.

Soud tedy uzavírá, že vysvětlení poškozené, že na nahrávce cíleně vykládala nesmysly proto, že předpokládala, že je nahrávána, je zcela nevěrohodné.

K obsahu nahrávky, jež zachycuje, jak je namístě připomenout, rozhovor Kristýny Kočí s lidmi, kteří byli sice spolustraníky, ale zároveň i jejími přáteli, pak nelze než konstatovat, že tento obsah mimořádně znevěrohodňuje výpověď svědkyně Kristýny Kočí. Ta totiž na nahrávce popisuje svou dlouhodobou snahu rozštěpit poslanecký klub strany Věcí veřejné a její vyjádření, jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu, odpovídají zcela verzi, kterou v tomto trestním řízení zastává obhajoba. Tento závěr platí

přítom i tehdy, pokud Kristýna Kočí při svém projevu přeháněla či zveličovala svou úlohu a takřikajíc se předváděla, což se jeví vzhledem k době pořízení nahrávky i jejímu vystupování pravděpodobným.

7) Přestože nahrávka pořízená samotnou Kristýnou Kočí již před událostmi dne 29.03.2011, konkrétně dne 13.03.2011 (po tzv. poradě u lahvi těžkého vína), zachycující její rozhovor ve vozidle s ministrem Kamilem Jankovským, je podstatně stručnější a méně vypovídající, především v kontextu nahrávky pořízené svědkem Víchem i v celkovém kontextu skutkové verze traktované obhajobou ji soud hodnotí jako důkaz podstatný. Shodně jako v případě předchozí citované nahrávky, ani tentokrát nedokázala poškozená ve své svědecké výpovědi podstatné body a především celkové vyznění svého projevu přesvědčivě vysvětlit; takovým vysvětlením přitom nemůže být ani poukaz na vinné opojení, v němž se měla v době rozhovoru nacházet. (Tento závěr činí soud s výjimkou vysvětlení na nahrávce použitého výrazu „Odpálím Bártu“ poukazem na plánovaný novinový rozhovor, který posléze vyšel pod titulkem *Když se VV nezmění, bude to konečná*, neboť toto dílčí vysvětlení poškozené soud považuje samo o sobě za zcela akceptovatelné.)

Konkrétně Kristýna Kočí při hovoru s Kamilem Jankovským použila věty jako: „*nabídka jasně řečena, nějaký jako setup...no od koho, od našich...od tatínka od Jirky*,“ „*časově příští víkend schůzka s nastaveným pracovním fahrplanem, časování úplně jasný... s ekonomikou nastavenou, s Biskou v zádech a se vším..... příští tejden..... Řek, že si teďka do týdne všechno jako rozmyslíme, že on udělá ty kroky ekonomika a všechno bude připravený*,“ „*No takhle jsem hlavně ve velkém presu a hlavně jako se zavíraj jiný varianty, že jo, protože ta Nečasova varianta je varianta jako relativně rychlá*,“ „*plus... Kalousek mi poslal částku nebo velkou, velkou, velmi velkou nabídku, jako opravdu hodně velkorysou. Kterou já jsem teda odmítla. Ale jenom proto, že jsem si řekla, jaká je realita...jako abychom....velmi teda velkorysou. Takže je jako o čem přemýšlet*.“ Obsah tohoto projevu Kristýny Kočí lze dle soudu skutečně jen obtížně vykládat jinak, než jak činí obhajoba, totiž jako informování o svých plánech na rozštěpení Věcí veřejných za spolupráce představitelů dalších koaličních stran, a to bez ohledu na to, zda v dílčích výrocích na nahrávce svědkyně Kočí uvádí pravdu nebo si vymýšlí. Tento závěr soud činí i v kontextu s jejími výroky o několik týdnů později v rozhovoru se svědkem Víchem.

Svědkyně Kočí ve své výpovědi (str. 19-24 protokolu z hlavního líčení ze dne 05.04.2012) k této nahrávce, již pořídila nedopatřením, neboť nestačila vypnout nahrávací zařízení, s jehož pomocí nahrávala předchozí schůzku, uvedla, že výroky o představiteli další koaliční strany TOP 09, ministru Kalouskovi, se nezakládají na pravdě, přičemž popsala, že jedinou „nabídkou“, kterou od něho dostala, byla zběžná poznámka v zásadě anekdotické povahy učiněná o přestávce koaličního jednání. Výroky o „*tatínkovi od Jirky*“ (obhajobou v kontextu dalších důkazů nikoli nelogicky explikovanému jako Roman Jurečko) pak nepříliš přesvědčivě vysvětlovala tak, že touto osobou minila otce svého kamaráda, jehož přesné jméno nezná

a který pracuje v ODS či je jejím členem. S tímto pánem se setkala a on se ji vyptával na praktiky v klubu Věcí veřejných a na to, proč se někdo už nepostaví Vítu Bártovi, přičemž debatovali i o agentuře ABL a on hovořil o tom, že od toho, aby se poslanci nebáli říct svůj názor, máme BIS.

Ať již Kristýna Kočí na nahrávce říkala pravdu, či nikoli, pro posouzení její věrohodnost to má podobné důsledky. Pokud pravdu říkala, je zjevné, že lze ve své svědecké výpovědi v hlavním líčení, když vysvětluje obsah nahrávky, a obecněji, když uvádí, že nikdy neměla v úmyslu rozštěpit poslanecký klub strany Věcí veřejné. Pokud si při svém rozhovoru s ministrem Jankovským vymýšlela, jedná se již o druhou nahrávku rozhovoru, tentokrát navíc pořízenou jí samou, ve které dle vlastních slov uvádí svým blízkým spolupracovníkům bez rozumného důvodu naprosté nesmysly; úvahy o bájně lhavosti, zmíněné v závěrečné řeči obhájce obžalovaného Víta Bárty, by pak dostávaly reálný základ. Ať již platí první či druhá varianta, případně spojení obou (čímž soud míní výrazné přehánění, nicméně pravdivý základ podávaných informací), stěží si lze představit negativnější vizitku, má-li soud zvažovat věrohodnost této svědkyně.

8) Dalším objektivním důkazem, jenž zpochybňuje verzi poškozené a jejíž ve své svědecké výpovědi nedokázala přesvědčivě vysvětlit, je smlouva o advokátní úschově (č.l. 430-432), kterou dne 30.03.2011 sepsaly Kristýna Kočí, Alena Maršálková a advokátka JUDr. Věra Chandrycká.

V souvislosti s touto smlouvou již dne 29.03.2011 podepsala Kristýna Kočí čestné prohlášení (č.l. 90) popisující z jejího pohledu události z téhož dne. Formulace čestného prohlášení však sice víceméně odpovídá popisu skutku ze strany poškozené Kristýny Kočí (konkrétně se v něm uvádí, že jí Vít Bárta měl poté, co ji nečekaně vložil obálku do desek, říct, že by měla v budoucnu prosazovat programové priority Věcí veřejných, a to zejména dobré jméno pana Víta Bárty, který nyní kandiduje na post předsedy strany Věcí veřejných), zároveň se však v čestném prohlášení uvádí, že ze slov Víta Bárty poškozená pochopila, že jí svěřil peníze na budoucí výdaje, které budou nezbytné pro naplnění zadaného úkolu, s tím, že ještě téhož dne otevřela obálku a zjistila, že obsahuje 500.000 Kč, jež v zájmu řádné péče o svěřené peníze složila do advokátní úschovy.

Sama smlouva o advokátní úschově je pak formulována dosti podivným, resp. nesmyslným způsobem, neboť Kristýna Kočí je v ní prezentována jako „objednávající“, s tím, že byla jako programová ředitelka politické strany Věcí veřejné požádána stranickým kolegou Vítem Bárto, aby v budoucnu vedle vzorné práce ve prospěch strany prosazovala dobré jméno Víta Bárty, který nyní kandiduje na post předsedy strany. Peníze jí měl svěřit na budoucí výdaje, které budou nezbytné pro naplnění zadaného úkolu. Jelikož se jedná o svěřený úkol, který vyžaduje další odborné znalosti, obrátila se objednávatelka na Alenu Maršálkovou (ve smlouvě označenou jako „poskytující“), se kterou za účelem úspěšného splnění zadaného úkolu uzavřela „Smlouvu“ (vzhledem k velkému „S“ je zjevně míněna právě smlouva o advokátní úschově). Dále je ve smlouvě uvedeno, že poskytující má nejen

požadované odborné znalosti k naplnění cíle, ale uvedená činnost je navíc předmětem její podnikatelské činnosti, a že v zájmu řádné péče o svěřené peníze požádaly advokátku JUDr. Chandryckou o advokátní úschovu svěřených peněz. Do úschovy byla složena částka 500.000 Kč, advokátka se zavázala vydat úschovu pouze na základě společného písemného pokynu.

Kristýna Kočí se ve své svědecké výpovědi ke smlouvě i čestnému prohlášení vyjádřila pouze tak, že byla v té době v šoku, hysterická a emocionálně rozhozená, řekla základní informace, ale dokument sestavovaly Alena Maršálková a JUDr. Chandrycká, smyslem tohoto úkonu pro ni bylo pouze, aby mohla od první chvíle jasně demonstrovat, že si nikdy žádné peníze od Víta Bárty nechtěla nechat, co přesně je obsahem smlouvy, neví, smlouva se neměla nikdy naplnit. Zároveň uvedla, že ji i Alenu Maršálkovou advokátka v obecné rovině upozornila na ohlašovací povinnost advokáta, pokud by peníze byly z úplatku, stejně tak je advokátka poučila, že člověk, který dostane úplatek, se musí obrátit na orgány činné v trestním řízení.

Poškozená nezbavila v hlavním líčení advokátku JUDr. Chandryckou povinnosti mlčenlivosti, soud proto mohl pouze se souhlasem obžalovaných a státní zástupkyně dle § 211 odst. 6 tr. řádu číst k důkazu úřední záznam o podaném vysvětlení advokátky z přípravného řízení. Ta tehdy popsala chování poškozené tak, že Kristýna Kočí byla rozrušená, nešťastná a plakala, ze sdělení jak Aleny Maršálkové, tak Kristýny Kočí nebylo zřejmé, co má být předmětem požadované právní služby. Požádaly ji o sepsání čestného prohlášení a dohodly se na sepsání smlouvy o úschově následujícího dne. Jak je třeba postupovat v případě přijetí úplatku, se jí předtím ptaly pouze v obecné rovině, na její odpověď reagovala Kristýna Kočí pláčem. Text smlouvy o úschově popisující jednání mezi Kristýnou Kočí a Vítem Bártou jí nadiktovala buď Kristýna Kočí nebo Alena Maršálková, sama si jej nevymyslela. Že se jednalo o úplatek, se pak dozvěděla až z médií, v danou chvíli to netušila.

Nezbývá než konstatovat, že ani smlouva o úschově, ani čestné prohlášení ve skutečnosti nejen nedokumentují poskytnutí úplatku ze strany Víta Bárty, ale dokonce ani nejsou přesvědčivým dokladem o absenci úmyslu Kristýny Kočí peníze si ponechat, neboť k jejich uvolnění z advokátní úschovy postačil společný písemný pokyn Kristýny Kočí a Aleny Maršálkové. Oba tyto dokumenty jsou formulovány naprosto dvojznačně, a nadto, popis události v čestném prohlášení a hlavně ve smlouvě o úschově je částečně zjevně zcela smyšlený, což poškozená vysvětluje tím, že obsah smlouvy nebyl podstatný a že se pouze mělo jednat o doklad, že s penězi nechce mít nic společného. Fakticky ovšem takto sepsané dokumenty poškozenou ani Alenu Maršálkovou k ničemu nezavazovaly, v dalším nakládání s penězi je nijak neomezovaly a do budoucna jim nechávaly otevřené všechny možnosti, jak ve věci dál postupovat. Soud připomíná i skutečnost, která vyplývá z výpovědi svědkyně Suché, již Kristýna Kočí potvrzuje, totiž že jí tato svědkyně na její dotaz jasně doporučila, ať místo advokáta využije služeb notáře. Není jasné, proč nebylo této její rady uposlechnuto. Podstatné v této souvislosti je i to, že JUDr. Chandrycká, a tuto skutečnost opět potvrzuje i Kristýna Kočí, obě své

návštěvnice poučila o tom, že případný úplatek musejí oznámit. Kristýna Kočí vysvětluje celou zmatenou situaci svým psychickým stavem, nedůvěrou k policii a tím, že se bála trestní oznámení učinit. Soud by takové vysvětlení, při její zjevně větší dispozici k emočně vypjatým reakcím, mohl chápat, ostatně nepochopitelné by nebylo ani sepsání citované zmatené smlouvy, pakliže by mělo být vnímáno jako neúspěšný pokus o zadokumentování úplatku a o projevení vůle s penězi dále nenakládat. Popsaný zcela vypjatý psychický stav, který potvrzuje i JUDr. Chandrycká, však příliš nejde dohromady s předchozím ani s následným chováním poškozené. Pokud Kristýna Kočí na jednu stranu dlouhodobě nahrává Víta Bárty, dle vlastních slov kvůli své bezpečnosti, tedy si o něm evidentně nemyslí nic dobrého, pokud ráno 29.03.2011, jak vyplývá z výpovědi redaktorky Respektu Ivany Svobodové, je to právě buď Kristýna Kočí nebo v její přítomnosti Alena Maršálková, kdo novinářku informuje, že si tento den jde Jaroslav Škárka pro další obálku s penězi, nezdá se logické, aby v poškozené předání úplatku ze strany Víta Bárty, byť by třeba bylo nečekané, vyvolalo hysterickou reakci. Celá věc tak budí spíš teatrální dojem.

9) Za hlavní deficit svědecké výpovědi Kristýny Kočí považuje však soud její absolutní nelogičnost, vztahující se k období od převzetí hotovosti do podání trestního oznámení, postaví-li se tato výpověď do konfrontace se samotnou poškozenou tvrzenými pohnutkami, které měly její konání vést, a s tím, jak se chovala ve skutečnosti. Poškozená odůvodňuje týdenní prodlení při podání trestního oznámení, k němuž došlo přesto, že na rozdíl od obžalovaného Jaroslava Škárky nebyla ani částečně omezena nějakou faktickou překážkou, která by jí v podání trestního oznámení bránila, především obavou z policie, jež měla být pod vlivem Víta Bárty, fakticky řídicího Ministerstva vnitra (viz zejména č.l. 1217-8). Obávala se, jak sama uvedla, že by policie o věci informovala právě Víta Bárty. Zároveň ve své výpovědi líčí Víta Bárty jako člověka, který diktátorsky ovládá stranu Věci veřejné, ať již formou obálek či díky kompromitujícím informacím. Toto vysvětlení poškozené samo o sobě zní, aspoň jako vyjádření jejího subjektivního pocitu či názoru, logicky přijatelně a uvěřitelně. Nelze je však bez dalšího přijmout, aniž by soud při hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozené zkoumal, zda její jednání skutečně odpovídalo popsáním obavám.

I když soud pomine nepříliš logické rozhodnutí podat trestní oznámení až společně s Jaroslavem Škárkou po jeho návratu z Kazachstánu, a i když není zřejmé, v čem se jinak situace za týden zlepšila tak, že trestní oznámení poškozená podat již mohla, při objektivním pohledu na její chování během tohoto týdne je zcela zjevné, že toto chování vůbec neodpovídá proklamovaným obavám, ale spíš budí dojem postupné přípravy na využití situace ve vnitrostranickém boji, konkrétně dojem testování či přípravy potenciálních budoucích spojenců. Kristýna Kočí se o věci bavila v již zmíněném telefonickém rozhovoru s poslankyní Suchou, hned téhož večera, dne 29.03.2011, dále řešila věc s poslanci Rusnokem a Navrátilovou (mimoходом, o obou sama mluví, a to jak ve své výpovědi, tak na nahrávce pořízené svědkem Víchem, jako o poslancích v té době nespokojených či jako o poslancích, které by bylo možné se pokusit získat). Následně, kromě svého

přítele a svého asistenta, o celé věci informuje při sobotním vaření další poslankyni a svou kamarádku Lenku Andrýsovou (a to ještě, jak vyplývá nejen z výpovědi této svědkyně, ale i z výpovědi samotné poškozené, dosti podivným způsobem) a konečně dne 05.04.2011 celou věc sdělí ministru vnitra Radku Johnovi (č.l. 1210), o němž jinak hovoří v podstatě jako o loutce či figurce Víta Bárty (např. č.l. 1237, nicméně toto hodnocení jasně vyplývá z její výpovědi jako celku), takže v této logice jí musí být jasné, že se o celé věci (pokud při tomto oznámení přímo nebyl přítomen, což si poškozená nepamatuje) Vít Bárta obratem dozví.

Popsané chování by bylo naprosto nelogické, pakliže by bylo motivováno právě obavou z Víta Bárty a z jeho pozice ve vztahu k policii, na druhou stranu by nebylo (aspoň z podstatné části) nesmyslné, pakliže by směřovalo ke snaze řešit věc na výjezdním zasedání poslaneckého klubu ve dnech 07.-08.04.2011, což ostatně sama poškozená částečně připouští, když i ve své výpovědi uvádí, že právě tak zněla dohoda, již učinili večer dne 29.03.2011 v restauraci Krčma s poslanci Navrátilovou a Rusnokem (č.l. 1208). I skutečnost, že na poslaneckém klubu dne 05.04.2011, přestože byla přímo SMS zprávou a posléze i obecně formulovanou výzvou ústně vyzvána Lenkou Andrýsovou, zda nechce něco říct, poškozená na tyto výzvy nereagovala (a formou SMS dokonce nepravdivě sdělila Lence Andrýsové, že jedná na základě dohody „s bráškou“, čímž byl zjevně míněn Vít Bárta) dosvědčuje, že veškeré jednání poškozené bylo zaměřeno ke dni 07.04.2011 a k výjezdnímu zasedání klubu (viz i výpověď poškozené na č.l. 1227-8). To ostatně potvrzuje i novinářka Respektu Ivana Svobodová, která ve své výpovědi uvádí, že byli právě s odkazem na plánované výjezdní zasedání domluveni, že do té doby Respekt informace nezveřejní, neboť na tomto zasedání se prý chystala Kristýna Kočí problémy v klubu řešit. Úmysl věc řešit až na výjezdním zasedání poslaneckého klubu opakovaně ve své výpovědi potvrzuje i Alena Maršálková, která se na jednání Jaroslava Škárky i Kristýny Kočí v kritických dnech zásadním způsobem podílela (č.l. 1253, 1255-6). Ve své výpovědi v přípravném řízení svědkyně dokonce uváděla, že Kristýna Kočí novináře z Respektu informovala o možnosti, že dojde k rozdělení klubu, což v hlavním líčení upřesňovala tak, že cílem bylo „upozadit“ Víta Bárta s tím, že v případě, že se to nezdaří, by mohlo dojít k rozštěpení klubu.

10) Výpověď svědkyně Kristýny Kočí navíc staví soud, z hlediska hodnocení věrohodnosti ať již této výpovědi, nebo samotné svědkyně, před shodný problém jako v případě obžalovaného Jaroslava Škárky. Pokud svědkyně tvrdila (č.l. 1244), že při sestavování kandidátních listin pro volby do Poslanecké sněmovny Viktor Paggio měl na starost změnit (tedy zfalšovat) výsledky hlasování věčkařů podle pokynů Víta Bárty, a že právě proto se stala lídrem moravskoslezské kandidátky, je zcela zjevné, že i ona buď lže a snaží se svou bývalou politickou stranu poškodit, nebo se podílela minimálně na zcela cynickém podvádění voličů při volbách do poslanecké sněmovny, protože nelze akceptovat, že by za takto podvodně fungující politickou stranu mohla kandidovat v dobré víře. Obě varianty vypovídají o charakteru i věrohodnosti svědkyně velice nelichotivě.

U soudu zazněly dvě nahrávky pořízené Kristýnou Kočí, dle jejího vyjádření kvůli vlastní bezpečnosti, konkrétně nahrávka z tzv. porady u lahvi těžkého francouzského vína a dále nahrávka z restaurace Studna. Jakkoli tyto nahrávky nasvědčují více než velmi silné pozici Víta Bárty uvnitř strany Věci veřejné, zejména z dlouhé nahrávky z restaurace Studna, již poškozená velice krátce před 29.03.2011 pořídila bez jeho vědomí, a lze předpokládat, že se snažila usměrňovat hovor takovým způsobem, aby případně získala nějaké kompromitující vyjádření, není rozhodně patrné, že by mezi nimi existoval otevřený spor, jak jej líčí obžaloba, ani není patrný, a to ani z této, ani z druhé zmíněné tajně pořízené nahrávky, nějaký přesvědčivý konkrétní projev nedemokratického řízení politické strany Vítem Bárto. Ostatně samo pořizování většího počtu tajných nahrávek Kristýnou Kočí (dvě jsou známy a byly provedeny k důkazu, další podle svých slov smazala, neboť nic zajímavého nezachycovala, o jejich celkovém počtu není objektivní důkaz) opět nesvědčí nijak ve prospěch charakteru poškozené, zvláště v souvislosti s nepřesvědčivým a obsahem nahrávek nijak nepotvrzeným údajným důvodem jejich pořizování.

11) Velice podstatným důkazem, který soud již několikrát zmínil, je svědecká výpověď svědkyně Ivany Svobodové, novinářky týdeníku Respekt, která mimo jiné jasně uvedla, že si je jistá, že ráno dne 29.03.2011 dostala informaci o tom, že Jaroslav Škárka si jde tohoto dne pro další peníze, od Kristýny Kočí nebo Aleny Maršákové (viz doplňující výslech svědkyně na č.l. 1302).

Tato informace je pozoruhodná proto, že Kristýna Kočí tvrdí, že novinářům mohla pouze potvrdit fámy o předávání obálek, které kolují v poslaneckém klubu, stejně tak Alena Maršáková ve své svědecké výpovědi o ničem takovém rozhodně nehovoří. Obžalovaný Jaroslav Škárka přitom ve své výpovědi připouštěl, že on sám toto novinářům sice říkal, ale neměl pro takové sdělení žádný reálný podklad a jednalo se pouze o součást snahy vzbudit jejich zájem. Pakliže ale tuto svou povahou zcela konkrétní informaci o Jaroslavu Škárkovi novinářům sdělila i Kristýna Kočí nebo Alena Maršáková, pak je zjevné, že se buď v nepochybné součinnosti s Jaroslavem Škárkou podílely na šíření zcela nepodložených spekulací, nebo o plánovaném předání peněz od Jaroslava Škárky předem věděly. Tuto informaci mohly přitom mít pouze právě od Jaroslava Škárky, což neodpovídá jeho verzi o nečekaném předání úplatku, naopak by tato skutečnost odpovídala předem domluvenému či avizovanému předání půjčky, která byla v hovoru s novináři už předem vydávána za úplatek.

12) Ve prospěch verze obžaloby dále svědčí již pouze výpověď svědkyně Aleny Maršákové, která se však žádného předání obálky nezúčastnila. Tato svědkyně má velice blízký vztah ke Kristýně Kočí, po celou dobu vystupovala takřka po jejím boku, případně po boku Jaroslava Škárky, a zásadním způsobem se podílela i na řešení advokátní úschovy, které bylo popsáno výše. I výpověď této svědkyně navíc obsahuje, kromě již výše rozebraných nejasností, rozpory, případně se přiči výpovědím dalších

svědků. Svědkyně, která se velmi výrazně podílela na skrývání Jaroslava Škárky po jeho návratu z Kazachstánu, hovoří o tom, že byli ze strany ochranky informováni, že je sledují auta agentury ABL (č.l. 1268); nic takového však z výpovědi svědka Radka Haška nevyplývá, dle tohoto svědka bylo pouze zjištěno, že registrační značky vozidel nejsou pravé, což měl dle něho zjistit Stanislav Huml, který ovšem ani toto nepotvrdil a jasně uvedl, že tyto informace šly mimo něj.

Velmi zvláště vyznívá i vysvětlení svědkyně, proč Jaroslav Škárka podával dvě trestní oznámení, přičemž první bylo podáno na policii v Horních Počernicích. Nepochybně uvěřitelné a logické je tvrzení, že to bylo proto, že ho neustále vyzýval k podání trestního oznámení jeho právní zástupce, nicméně svědkyně Alena Maršálová zároveň tvrdí (č.l. 1254), že podání tohoto trestního oznámení měla být jakási demonstrace, že z policie unikají informace směrem k Vítu Bártovi. Smysl takové demonstrace, k níž mělo dojít před podáním trestních oznámení na Městském státním zastupitelství v Praze a jejíž výsledek je údajně prokazován pouze tvrzením Kristýny Kočí, soudu poněkud uniká.

Tvrzení svědkyně, že byla přítomna nabídce, kterou učinil Vít Bárta na poslaneckém klubu dne 04.02.2011 (č.l. 1256-7), je v rozporu nejen s výpovědí obžalovaného Víta Barty, ale i řady svědků, kteří si na jednání vzpomínali, neboť tato část jednání měla dle nich probíhat jako uzavřené jednání, tedy s vyloučením osob, které nebyly poslanci (tomu odpovídá i zápis z tohoto poslaneckého klubu – č.l. 652). Líčení počínání svědkyně po návratu Jaroslava Škárky z Kazachstánu též vyznívá nepřesvědčivě a přiči se zásadně i výpovědi svědka Stanislava Humla, neboť svědkyně uváděla (č.l. 1258), že se v poslanecké sněmovně setkala s ochrankou pro Jaroslava Škárku (Radkem Haškem), o níž vůbec nevěděla, kdo ji zavola; z výpovědi Stanislava Humla (č.l. 1422-3) však vyplývá, že požadavek na zajištění ochranky mu byl tlumočen právě Alenou Maršálovou, která – narozdíl od Stanislava Humla – s Jaroslavem Škárkou do Kazachstánu komunikovala.

Jako přesvědčivou a věrohodnou naproti tomu hodnotí soud výpověď svědka Stanislava Humla, přestože obžalovaný tohoto svědka spojuje se zlovolným jednáním Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí vůči jeho osobě. Jak z výpovědi svědka, tak z ostatních důkazů je sice patrné, že svědek skutečně vystupoval, a to dosti otevřeně, v opozici proti obžalovanému Vítu Bártovi a že se při vzniklé krizi jednoznačně postavil na stranu Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí, jimž poskytoval i následnou pomoc, s níž se ostatně nijak netajil (zajištění advokáta, ochranky, kontaktu s novinářem). O samotné podstatě věci však svědek má informace pouze z doslechu. Vcelku ve shodě s obžalovaným Vitem Bártou svědek líčí i své jednání s ním o možnosti zajistit zakázky pro jeho studio, kterou se poté rozhodl nepřijmout, neboť by jej taková věc vůči obžalovanému Vítu Bártovi zavazovala. Soud v jeho výpovědi neshledal nic podstatného, co by jednu či druhou verzi události přesvědčivě prokazovalo či vyvracelo, svědek dle soudu i přesto, že jeho sympatie jsou jednoznačně na straně Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí, vypovídal korektně.

13) Naopak, počet svědectví, která v různých dílčích aspektech vysloveně podporují verzi obhajoby, případně svědčí proti verzi obžaloby, je mimořádně vysoký. Jakkoli si soud je vědom, že dále zmínění svědci jsou povětšinou určitým způsobem na věci zainteresováni, ať již pro svůj vztah k obžalovanému Vítu Bártovi či ke straně Věci veřejné, ani u jednoho z nich nebylo zjištěno, že by pod sankcí křivé výpovědi vypovídal nepravdivě, jejich výpovědi byly konzistentní, navzájem souladné, a to jak v částech, kde vypovídali o tomtéž, tak v částech, kde se určitým způsobem jejich výpovědi doplňovaly. Tyto výpovědi vesměs vyvracely dílčí aspekty líčení Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí, tedy líčení, která byla naproti tomu shledána v podstatných bodech lživá či aspoň velice nevěrohodná, případně pak svědci potvrzovali dílčí prvky výpovědi obžalovaného Víta Bárty. Soud proto dále uvedená svědectví hodnotí jako věrohodná, přičemž pouze shrne jejich nejpodstatnější body.

Konkrétně svědek Michal Babák potvrdil výpověď obžalovaného v tom, že u něho dne 29.03.2011 byl, potkal zde Jaroslava Škárku, o němž mu obžalovaný řekl, že si jde půjčit peníze (tuto výpověď se, jak již soud uvedl, Jaroslav Škárka pokusil vyvrátit předložením podvržené nahrávky z jiného dne). Dále svědek vyvracel, stejně jako svědek Radim Vysloužil, tvrzení obžalovaného Škárky o tom, že mu předávali částku 55.000 Kč. Popsal též jednání s Kristýnou Kočí na Ministerstvu dopravy dne 05.04.2011, přičemž shodně jako obžalovaný Vít Bárta a řada dalších svědků uvedl, že Kristýna Kočí tehdy na přímý dotaz, zda nechce půjčku přetočit v úplatek, odpověděla, že i tak by se to dalo mediálně přetočit.

Tuto velice závažnou větu Kristýny Kočí, ať již hovoří o mediální interpretaci či mediálním prezentování nebo mediálním přetočení nebo v podobném duchu, dosvědčují i další svědci, konkrétně Michal Moroz, Radim Vysloužil (byť tento svědek zjevně omylem zaměňuje toto jednání s následným jednáním poslaneckého klubu), Radek John, Václav Jahodář, Karolína Peake, Josef Dobeš a Tomáš Jirsa. Soud vzhledem k velkému počtu svědků, kteří tento okamžik souladně popisují a proti nimž stojí pouze velice nevěrohodná výpověď svědkyně Kristýny Kočí, má toto její vyjádření jednoznačně za prokázané. Kristýnou Kočí vyřčená věta by přitom v dané situaci nedávala žádný smysl, pokud by se ve skutečnosti opravdu nejednalo o půjčku.

Svědkyně Dagmar Navrátilová popsala chování poškozené Kristýny Kočí při schůzce v restauraci Krčma, s tím, že chování poškozené, jak je svědkyně vylíčila, rozhodně neodpovídá předchozí údajné hysterii poškozené při jednání o advokátní úschově. Podivné chování poškozené Kristýny Kočí prokazuje i svědecká výpověď svědkyně Lenky Andrášové, která popsala velice svérázný způsob, jímž jí o penězích od obžalovaného Kristýna Kočí řekla (šeptání, zmatené líčení, opakované prohlášení, že vše říká pouze hypoteticky), a která též potvrdila skutečnost, že jí při jednání poslaneckého klubu dne 05.04.2011 na její výzvu, aby věc přednesla, odpověděla Kristýna Kočí SMS zprávou, dle jejíhož obsahu se s Vítem Bártou dohodla. Svědek

Josef Dobeš vypověděl v rozporu s tvrzením Jaroslava Škárky, že tomuto obžalovanému v minulosti poskytl půjčku.

Rozhořčení či stížnosti některých poslanců a nabídku finanční výpomoci či půjčky ze strany Víta Bárty na poslaneckém klubu dne 04.02.2011 potvrzují svědci Michal Babák, Radim Vysloužil, Radek John, Martin Vacek, Dagmar Navrátilová, Jiří Rusnok, Lenka Andrýsová, Karolína Peake, Josef Dobeš, Josef Novotný, Otto Chaloupka, jenž debatu tehdy vyvolal, i Jana Suchá. Přestože jejich líčení se v detailech ličí a vesměs si na přesná slova již s jistotou nepamatují, ze všech těchto výpovědí souladně vyplývá, že taková nabídka skutečně padla, přičemž si ji poslanci vykládali vesměs jako nabídku půjčky; z výpovědí svědků Josefa Novotného a Jany Suché se podává též to, že obžalovaný hovořil o následném individuálním řešení s jednotlivými poslanci, což ostatně odpovídá i výpovědi obžalovaného Víta Bárty, neboť ten potvrdil, že poslancům sdělil, že jim bude individuálně k dispozici.

Svědka Kamil Jankovský uvedl, že Kristýna Kočí mu popsala cestu za Jaroslavem Škárkou stejným způsobem jako později dne 05.04.2011 na jednání na Ministerstvu dopravy, tedy že tam byla odvezena s kuklou přes hlavu, přitom Kristýna Kočí uváděla, byť nikoli s jistotou, že tuto lež (jež měla údajně sloužit k tomu, aby nebyla tlačena ke sdělení, kde Jaroslav Škárka je) Kamilu Jankovskému neříkala.

14) Soud se pečlivě zabýval skutkovými argumenty, které zazněly v závěrečné řeči státní zástupkyně, nicméně neshledal žádné přesvědčivé důkazy či indicie, jež by verzi obžalovaného Víta Bárty vyvracely.

K samotné obhajobě obžalovaného Víta Bárty soud konstatuje, že základní a v podstatě jediný, zato však nepochybně velmi silný argument svědčící proti obžalovanému, je nelogičnost a nepravděpodobnost toho, že by – nadto v postavení ministra vlády – v nejlepším úmyslu distribuoval statisícové půjčky osobám, s nimiž měl mít napjatější vztahy, neboť jak Kristýna Kočí, tak Jaroslav Škárka jej přinejmenším prokazatelně již předtím mediálně kritizovali, a to v obálkách, bez jakéhokoli dokladu, způsobem, který by byl velmi zvláštní i při podstatně lepších vzájemných vztazích.

Závažnosti tohoto argumentu obžaloby si je soud zcela vědom a rozhodně jej nepodceňuje, vysvětlení obžalovaného, že byl takto zvyklý postupovat a bylo to rychlejší, hodnotí soud jako nepřesvědčivé.

Rozumné vysvětlení této nelogičnosti ve výpovědi obžalovaného Víta Bárty však dle soudu lze nalézt v samotné podstatě věci, neboť soud poskytované peníze, jak bude i po právní stránce podrobněji vysvětleno dále, rozhodně nehodnotí jako přátelské půjčky, ale jako úplatek ve formě půjček. Lze sice z reakcí obžalovaného v hlavním líčení soudit, že tento právní názor nesdílí či přinejmenším v době svého konání nesdílel, nicméně i jemu muselo být už tehdy zřejmé, že se jedná přinejmenším o velice trapnou záležitost, jejíž případné zveřejnění by mediálně působilo dosti špatně. To přitom platí